

ТОРБАС О. О.,

доктор юридичних наук, доцент,
професор кафедри кримінального
процесу, детективної
та оперативно-розшукової діяльності
(Національний університет
«Одеська юридична академія»)

ЧЕБАНОВ А. В.,

прокурор другого відділу
процесуального керівництва
при провадженні досудового
розслідування територіальними
органами поліції та підтримання
публічного обвинувачення Управління
нагляду за додержанням законів
Національною поліцією України
та органами, які ведуть боротьбу
з організованою та транснаціональною
злочинністю
(Одеська обласна прокуратура)

УДК 343.141

DOI <https://doi.org/10.32842/2078-3736/2022.1.29>

**ПЕРЕДАЧА МАТЕРІАЛІВ ДОСУДОВОГО РОЗСЛІДУВАННЯ
МІЖ РІЗНИМИ КРИМІНАЛЬНИМИ ПРОВАДЖЕННЯМИ:
АНАЛІЗ НОРМАТИВНОГО РЕГУЛЮВАННЯ
ТА МОЖЛИВІ СПОСОБИ РЕАЛІЗАЦІЇ**

У статті аналізується порядок передачі матеріалів досудового розслідування між різними кримінальними провадженнями. Автори зазначають, що порядок передачі матеріалів досудового розслідування має бути врегульований саме КПК України, адже цим Кодексом визначаються правила та порядок оцінки допустимості доказів, що стане предметом аналізу під час судового розгляду. Будь-які підзаконні нормативно-правові акти, у яких буде описана процедура передачі матеріалів досудового розслідування між різними кримінальними провадженнями, фактично буде розширювати положення чинного кримінального процесуального законодавства, що потенційно загрожує колізійністю між КПК України й таким нормативним актом. У зв'язку з цим пропонується зробити акцент на тих способах передачі матеріалів досудового розслідування, які можна сформулювати лише на підставі аналізу положень чинного КПК України. Власне, таких способів можна виділити три.

По-перше, аналізується порядок передачі матеріалів через ст. 93 КПК України. Такий спосіб з процесуальної точки зору є найпростішим, проте до нього виникає досить багато питань. Передусім варто зазначити, що така процедура абсолютно ігнорує процесуальні способи збирання доказів, які передбачені КПК України. Також такий порядок передачі матеріалів досудового розслідування буде залежати виключно від позиції прокурора в іншому кримінальному провадженні, адже він не зобов'язаний надавати відповідні матеріали згідно зі ст. 93 КПК України.

По-друге, аналізується порядок передачі матеріалів через тимчасовий доступ до речей і документів. Автори зазначають, що цей спосіб є найпопулярнішим, проте з процесуальної точки зору він є досить складним.

І третім способом є передача матеріалів через ст. 217 КПК України. У статті 217 КПК України законодавець фактично дозволив передачу матеріалів досудового розслідування кримінального провадження через застосування процедури виділення таких матеріалів. Проте в цьому випадку необхідно наголосити, що така процедура може бути застосована лише стосовно тих кримінальних проваджень, які перебувають у провадженні одного й того самого прокурора, адже він у такий спосіб не може вирішувати долю доказів в інших кримінальних провадженнях.

Ключові слова: *матеріали досудового розслідування, матеріали кримінального провадження.*

Torbas O. O., Chebanov A. V. Transfer of materials of pre-trial investigation between different criminal proceedings: analysis of normative regulation and possible ways of realization

The article analyses the procedure for transferring materials of pre-trial investigation between different criminal proceedings. The authors note that the procedure for transferring materials of pre-trial investigation should be regulated by the CPC of Ukraine, as this code defines the rules and procedure for assessing the admissibility of evidence, which will be analysed during the trial. Any by-laws describing the procedure for transferring materials of pre-trial investigation between different criminal proceedings will in fact expand the provisions of the current criminal procedure legislation, which potentially threatens conflict between the CPC of Ukraine and such a normative act. In this regard, it was proposed to emphasize on those ways of transmitting materials of pre-trial investigation, which can be formulated only on the basis of analysis of the provisions of the current CPC of Ukraine. Actually, there are three such ways.

First, the order of transfer of materials through Art. 93 of the CPC of Ukraine. This method is the simplest from a procedural point of view, but it raises a lot of questions. First of all, it should be noted that such procedure completely ignores the procedural methods of gathering evidence provided by the CPC of Ukraine. Also, such procedure for the transfer of materials of pre-trial investigation will depend solely on the position of the prosecutor in other criminal proceedings, as he is not obliged to provide relevant materials under Art. 93 of the CPC of Ukraine.

Secondly, the order of transfer of materials through temporary access to things and documents. The authors note that this method is the most popular, but from a procedural point of view it is quite complex.

And the third way is the transfer of materials through Art. 217 of the Criminal Procedure Code of Ukraine. In Art. 217 of the CPC of Ukraine, the legislator actually allowed the transfer of materials of pre-trial investigation through the application of the procedure for allocating such materials. However, in this case it should be emphasized that such a procedure can be applied only to those criminal proceedings that are in the proceedings of the same prosecutor, because in this way he can not decide the fate of evidence in other criminal proceedings.

Key words: *materials of pre-trial investigation, materials of criminal proceedings.*

Вступ. Відповідно до ст. 19 Конституції України, органи державної влади й органи місцевого самоврядування, їх посадові особи зобов'язані діяти лише на підставі, у межах повноважень і в спосіб, що передбачені Конституцією та законами України.

Частиною 1 статті 9 Кримінального процесуального кодексу (далі – КПК) України передбачено, що під час кримінального провадження суд, слідчий суддя, прокурор, керівник органу досудового розслідування, слідчий, інші службові особи органів державної влади зобов’язані неухильно додержуватися вимог Конституції України, КПК України, міжнародних договорів, згода на обов’язковість яких надана Верховною Радою України, вимог інших актів законодавства. У теорії права це положення досить часто називають «абсолютною зв’язаністю з правом», адже владні суб’єкти мають право робити лише те, що прямо передбачено законом. Це правило убезпечує учасників правовідносин від свавілля з боку посадових осіб, які мають досить широкі повноваження. Проте ця зааса кримінального процесу буде ефективно працювати лише в тому випадку, коли в державі дотримувється висока якість нормативного регулювання. Якщо ж положення закону допускають подвійне тлумачення окремих положень або взагалі не регулюють правовідносини, то в такому випадку задля забезпечення виконання завдань кримінального провадження, які передбачені ст. 2 КПК України, уповноваженим посадовим особам необхідно самостійно проводити аналіз чинного законодавства з метою виявлення аргументації, яка дасть змогу вирішити ту чи іншу проблему, що склалася в процесі здійснення кримінального провадження.

Чинне кримінальне процесуальне законодавство допускає досить багато неточностей у формулюванні окремих правових положень, які стають причиною різного тлумачення одних і тих самих норм відповідними учасниками кримінального провадження. Крім того, урегульовані далеко не всі кримінальні процесуальні правовідносини, що також ускладнює процес правозастосування. Й одним із найяскравіших прикладів такої неврегульованості є відсутність нормативного закріплення процедури передачі матеріалів досудового розслідування між різними кримінальними провадженнями.

Постановка завдання. Метою статті є аналіз чинного кримінального процесуального законодавства в частині можливості забезпечення передачі матеріалів досудового розслідування між різними кримінальними провадженнями.

Результати дослідження. На практиці досить часто виникають випадки, коли необхідно здійснити передачу матеріалів між різними кримінальними провадженнями. Наприклад, у ході проведення досудового розслідування в кримінальному провадженні за підозрою особи в учиненні розбою за попередньою змовою групою осіб (ч. 2 ст. 187 Кримінального кодексу (далі – КК) України) проведено обшук у житлі особи, яка не є підозрюваною в провадженні, однак у ході розслідування отримано відомості про її можливу участь у вчиненні злочину. У ході зазначеного обшуку слідчим виявлено та вилучено зброю. Так як незаконне поводження зі зброєю не охоплюється диспозицією ст. 187 КК України, слідчий зобов’язаний унести до ЄРДР відомості про нове кримінальне провадження за фактом учинення кримінального правопорушення, передбаченого ст. 263 КК України «Незаконне поводження зі зброєю, бойовими припасами або вибуховими речовинами». Проблема полягає в тому, що відомості в ЄРДР про це кримінальне правопорушення слідчий зможе внести лише після завершення обшуку. Крім того, обшук було проведено в кримінальному провадженні щодо ст. 187 КК України, а тому вилучена зброя повинна знаходитися саме в цьому кримінальному провадженні. У подальшому може бути встановлено, що відповідна зброя дійсно не використовувалася в ході вчинення розбою, а тому їй необхідно «передати» в провадження за ст. 263 КК України, яке розпочате після проведення обшуку. Однак чинне кримінальне процесуальне законодавство не визначає такий порядок, що фактично унеможливує досудове розслідування незаконного поводження зі зброєю. І це лише одна з можливих змодельованих ситуацій, яких виникає досить багато.

Необхідно констатувати, що порядок передачі матеріалів досудового розслідування має бути врегульований саме КПК України, адже цим Кодексом визначаються правила та порядок оцінки допустимості доказів, що стане предметом аналізу під час судового розгляду. Будь-які підзаконні нормативно-правові акти, у яких буде описана процедура передачі матеріалів досудового розслідування між різними кримінальними провадженнями,

фактично буде розширювати положення чинного кримінального процесуального законодавства, що потенційно загрожує колізійністю між КПК України й таким нормативним актом. У зв'язку з цим пропонується зробити акцент на тих способах передачі матеріалів досудового розслідування, які можна сформулювати лише на підставі аналізу положень чинного КПК України. Власне, таких способів можна виділити три.

1. Передача матеріалів досудового розслідування через ст. 93 КПК України.

Відповідно до ч. 2 ст. 93 КПК України, сторона обвинувачення здійснює збирання доказів шляхом проведення слідчих (розшукових) дій і негласних слідчих (розшукових) дій, витребування й отримання від органів державної влади, органів місцевого самоврядування, підприємств, установ та організацій, службових і фізичних осіб речей, документів, відомостей, висновків експертів, висновків ревізій та актів перевірок, проведення інших процесуальних дій, передбачених КПК України. Тобто якщо в слідчого виникає необхідність у отриманні доказів, які перебувають в іншому кримінальному провадженні, то він може звернутися до прокурора, який є процесуальним керівником в іншому провадженні, і в порядку ст. 93 КПК України витребувати такі докази.

Такий спосіб із процесуальної точки зору є найпростішим, проте до нього виникає досить багато питань. Передусім варто зазначити, що така процедура абсолютно ігнорує процесуальні способи збирання доказів, які передбачені КПК України. Дійсно, сторона обвинувачення може витребувати докази, проте лише ті докази, які отримані в позапроцесуальному порядку – різного роду довідки, акти ревізій, медична документація тощо. До таких документів не ставляться додаткові вимоги щодо способу їх збирання, адже суб'єкти, у яких такі документи зберігаються, не є уповноваженими особами в кримінальному провадженні, а тому вони не повинні дотримуватися вимог чинного КПК України в порядку діловодства. Сторона обвинувачення, на противагу, обмежена в діяльності кримінальним процесуальним законодавством, особливо яскраво це проявляється саме в процесі збирання доказів. Має бути чітко дотримана процедура збирання доказів, порушення якої може бути підставою для визнання доказів недопустимими.

Також необхідно зазначити, що такий порядок передачі матеріалів досудового розслідування буде залежати виключно від позиції прокурора в іншому кримінальному провадженні, адже він не зобов'язаний надавати відповідні матеріали згідно зі ст. 93 КПК України. Дійсно, можуть бути ситуації, коли кримінальні провадження розслідуються одним і тим самим органом досудового розслідування, що може (хоча й не завжди) виключати конфлікт між процесуальними керівниками. Однак чинний КПК України не передбачає можливість добровільної передачі матеріалів в інше провадження, адже це суперечить завданням кримінального провадження. Тобто виникає ситуація, за якої слідчий (дізнавач, прокурор) може витребувати матеріали з іншого кримінального провадження, проте це не створює обов'язок для уповноважених осіб іншого кримінального провадження такі матеріали надати.

Крім того, необхідно враховувати, що в більшості випадків після виявлення та вилучення в ході досудового розслідування речових доказів (зокрема зброї, як у вищезазначеному прикладі) сторона обвинувачення звертається до слідчого судді з клопотанням про накладення арешту на вилучене майно. При цьому, відповідно до п. 4 ч. 5 ст. 173 КПК України, у рішенні про накладення арешту на майно слідчий суддя зазначає про заборону, обмеження розпоряджатися або користуватися майном. Таким чином, у разі надання речових доказів на виконання запиту в порядку ст. 93 КПК України прокурор або слідчий, фактично всупереч рішенням слідчого судді, яке обов'язкове для виконання, розпоряджається чужим майном. Зазначене порушення вимог КПК України, на нашу думку, є істотним, що з високою часткою вірогідності може призвести до визнання речового доказу недопустимим, що в провадженні за ст. 263 КК України неодмінно призведе до законного виправдання обвинуваченої особи.

Таким чином, можна зробити висновок, що передача матеріалів досудового розслідування між різними кримінальними провадженнями з використанням ст. 93 КПК України

приносить більше шкоди, ніж користі. У подальшому довести допустимість доказів, отриманих у такий спосіб, буде дуже проблематично.

2. Передача матеріалів досудового розслідування через тимчасовий доступ до речей і документів.

Такий спосіб передачі матеріалів досудового розслідування в слідчій практиці є найбільш популярним, адже така процедура відбувається в межах процедури, чітко описаної в КПК України.

Відповідно до ч. 1 ст. 159 КПК України, тимчасовий доступ до речей і документів полягає в наданні стороні кримінального провадження особою, у володінні якої знаходяться такі речі й документи, можливості ознайомитися з ними, зробити їх копії та вилучити їх (здійснити їх виїмку). Якщо в цьому контексті розглядати уповноважених осіб досудового розслідування лише як осіб, «у володінні яких знаходяться такі речі й документи», то процедура отримання відповідних документів мало чим буде відрізнятися від будь-якого іншого тимчасового доступу до речей і документів.

Як свідчить судова практика, такий спосіб передачі матеріалів досудового розслідування є досить популярним, адже в ньому можна виділити одразу декілька сильних сторін. По-перше, «санкціонування» нових матеріалів досудового розслідування відбувається через слідчого суддю, що одразу підвищує гарантії забезпечення законності в процесі реалізації відповідної процедури. По-друге, у чинному кримінальному процесуальному законодавстві саме ця процедура найбільше відповідає меті, що стоїть перед стороною обвинувачення, – здійснити доступ до матеріалів іншого кримінального провадження з можливим їх долученням до матеріалів досудового розслідування (тобто з можливістю виїмки). По-третє, ухвала слідчого судді про тимчасовий доступ до речей і документів є обов'язковою для виконання, а тому процесуальний керівник в іншому кримінальному провадженні не має можливості відмовити в такому доступі.

Проте необхідно наголосити, що така процедура є найскладнішою в її реалізації й далеко не завжди такий ступінь втручання відповідає вимогам конкретного досудового розслідування. Звертаючись до слідчого судді з клопотанням про тимчасовий доступ до матеріалів кримінального провадження, слідчий (дізнавач, прокурор) повинні розуміти, що на таке клопотання поширюються всі вимоги, передбачені ст. 160 КПК України. Тобто слідчий у будь-якому випадку повинен довести слідчому судді значення речей і документів для встановлення обставин у кримінальному провадженні, а також неможливість отримати такі матеріали в інший спосіб. Наприклад, слідчі судді відмовляють у тимчасовому доступі через відсутність «достатніх підстав уважати, що ці документи самі по собі або в сукупності з іншими речами й документами кримінального провадження, у зв'язку з яким подається клопотання, мають суттєве значення для встановлення важливих обставин у кримінальному провадженні» [1], хоча на відповідному етапі досудового розслідування таке підтвердження отримати досить складно, що може бути цілком очевидним.

Крім того, слідчі судді також указують, що матеріали досудового розслідування містять охоронювану законом таємницю (таємниця досудового розслідування) [2], а тому слідчий повинен додатково обґрунтовувати можливість використання як доказів відомостей, що містяться в речах і документах, і неможливість іншими способами довести обставини, які передбачається довести за допомогою цих речей і документів (п. 6 ч. 2 ст. 160 КПК України).

Іноколи саме наявність охоронюваної законом таємниці стає причиною у відмові в задоволенні такого клопотання. Наприклад, слідчий суддя Печерського районного суду відмовив у задоволенні клопотання слідчого ДБР про тимчасовий доступ до матеріалів кримінального провадження, надавши таке аргументування: «... відповідно до п. 9 ч. 1 ст. 162 КПК України до охоронюваної законом таємниці, яка міститься в речах і документах, належить державна таємниця».

Разом із тим ст. 8 Закону України «Про державну таємницю» встановлено, що до державної таємниці в порядку, установленому цим Законом, відноситься інформація про результати перевірок, здійснюваних згідно із законом прокурором у порядку відповідного

нагляду за додержанням законів, і про зміст матеріалів оперативно-розшукової діяльності, досудового розслідування та судочинства з питань, зазначених у цій статті.

Аналогічні, по суті, приписи містять і ч. ч. 1, 2 ст. 8 Закону України «Про доступ до публічної інформації», згідно з якими таємна інформація – інформація, доступ до якої обмежується відповідно до ч. 2 ст. 6 цього Закону, розголошення якої може завдати шкоди особі, суспільству й державі. Таємною визнається інформація, яка містить державну, професійну, банківську таємницю, таємницю досудового розслідування та іншу передбачену законом таємницю. Порядок доступу до таємної інформації регулюється цим Законом і спеціальними законами.

Згідно з ч. 1 ст. 221 КПК України, слідчий, прокурор зобов'язаний за клопотанням сторони захисту, потерпілого, представника юридичної особи, щодо якої здійснюється провадження, надати їм матеріали досудового розслідування для ознайомлення, за винятком матеріалів про застосування заходів безпеки щодо осіб, які беруть участь у кримінальному судочинстві, а також тих матеріалів, ознайомлення з якими на цій стадії кримінального провадження може зашкодити досудовому розслідуванню. Відмова в наданні для ознайомлення загальнодоступного документа, оригінал якого знаходиться в матеріалах досудового розслідування, не допускається.

Як передбачено ч. 1 ст. 222 КПК України, відомості досудового розслідування можна розголошувати лише з письмового дозволу слідчого або прокурора й у тому обсязі, у якому вони визнають можливим.

Таким чином, кримінальним процесуальним законодавством встановлено окремий порядок доступу до відомостей досудового розслідування, відмінний від порядку надання тимчасового доступу до речей і документів, які містять охоронювану законом таємницю, що співвідносяться між собою як загальні та спеціальні норми, а тому у випадку конкуренції вищевказаних норм застосуванню підлягатиме спеціальна норма права» [3].

Конкретно в цьому рішенні пропонується абсолютно інший порядок доступу до матеріалів досудового розслідування – через ст. ст. 221 і 222 КПК України, а не через тимчасовий доступ до речей і документів. Проте з таким висновком погодитися досить складно.

По-перше, ознайомлення з матеріалами досудового розслідування до його завершення (ст. 221 КПК України) не передбачає вилучення таких матеріалів і приєднання їх до іншого кримінального провадження. Ця процедура передбачає зняття копій з матеріалів досудового розслідування, проте, відповідно до ч. 3 ст. 99 КПК України, сторона кримінального провадження, потерпілий, представник юридичної особи, щодо якої здійснюється провадження, зобов'язані надати суду оригінал документів.

По-друге, ст. 221 КПК України передбачає ознайомлення з матеріалами досудового розслідування лише окремої категорії учасників кримінального провадження – сторони захисту, потерпілого, представника юридичної особи, щодо якої здійснюється провадження. Тобто ця процедура поширюється лише на окремих учасників відповідного кримінального провадження, а не на невизначене коло осіб.

По-третє, дещо поверховим виглядає висновок щодо необхідності застосування спеціальної норми (ст. 222 КПК України) для отримання дозволу на ознайомлення з матеріалами досудового розслідування. Необхідно підкреслити, що питання віднесення таємниці досудового розслідування до державної таємниці є досить спірним. На це навіть указує той факт, що розголошення державної таємниці та розголошення даних досудового розслідування – це різні склади злочинів (ст. ст. 328 і 387 КК України відповідно). Проте навіть якщо рухатися за логікою визначення державної таємниці, яке надається в ст. 1 Закону України «Про державну таємницю», і віднести таємницю досудового розслідування до державної таємниці, це не вказує на обов'язок застосування спеціальної норми (ст. 222 КПК України) для ознайомлення з такою інформацією, адже за такою логікою отримати доступ до будь-якої державної таємниці через тимчасовий доступ до речей і документів було б неможливим: завжди необхідно буде застосовувати спеціальний закон, а не КПК України. Проте, відповідно до ч. 6 ст. 163 КПК України, слідчий суддя, суд постановляє ухвалу про надання

тимчасового доступу до речей і документів, які містять охоронювану законом таємницю, якщо сторона кримінального провадження, крім обставин, передбачених ч. 5 ст. 163 КПК України, доведе можливість використання як доказів відомостей, що містяться в цих речах і документах, і неможливість іншими способами довести обставини, які передбачається довести за допомогою цих речей і документів. Тобто законодавець чітко передбачив доступ до охоронюваної законом (у тому числі й державної) таємниці через тимчасовий доступ до речей і документів без застосування спеціального закону або спеціальної процедури.

Отже, можна зробити висновок, що найкращим способом передачі матеріалів досудового розслідування між кримінальними провадженнями є саме тимчасовий доступ до речей і документів. Так, він є найскладнішим, й інколи ухвала про тимчасовий доступ буде направлена до того самого органу досудового розслідування, який звернувся з відповідним клопотанням, проте саме цей спосіб є найбільш уживаним. Однак і тимчасовий доступ інколи не вирішує всіх процесуальних проблем, особливо в тих випадках, коли матеріали різних кримінальних проваджень знаходяться в провадженні в одного й того самого слідчого та прокурора. Використання правових засобів отримання доказів у кримінальному провадженні, а саме тимчасового доступу (глава 15 КПК України) або запиту, у порядку ст. 93 КПК України суперечить здоровому глузду, оскільки передбачає отримання доступу посадової особи до документів (речових доказів), які вже перебувають у її законному володінні. Тому при більш детальному аналізі відповідних положень КПК України можна встановити ще один спосіб передачі матеріалів досудового розслідування між різними кримінальними провадженнями.

3. Передача матеріалів досудового розслідування через ст. 217 КПК України.

Відповідно до ч. 3 ст. 217 КПК України, у разі необхідності матеріали досудового розслідування щодо одного або кількох кримінальних правопорушень можуть бути виділені в окреме провадження, якщо одна особа підозрюється в учиненні кількох кримінальних правопорушень або дві чи більше особи підозрюються в учиненні одного чи більше кримінальних правопорушень. Це положення, як правило, тлумачать так, що у випадках, передбачених КПК України, з одного кримінального провадження можуть виділити два чи навіть більше з передачею відповідних матеріалів. Діяти в зазначений спосіб дає можливість формулювання правових норм, передбачених ст. 217 КПК України.

Необхідно звернути увагу, що законодавець не наполягає на створенні нового кримінального провадження після винесення постанови про виділення матеріалів кримінального провадження, адже законодавцем використовується формулювання «окреме», а не «нове». Крім того, звертаємо увагу, що в ст. 217 КПК України ведеться мова не про виділення провадження, а про виділення матеріалів досудового розслідування, таким чином дозволяється передавати матеріали між різними кримінальними провадженнями.

Тобто в ст. 217 КПК України законодавець фактично дозволив передачу матеріалів досудового розслідування кримінального провадження через застосування процедури виділення таких матеріалів. Проте в цьому випадку необхідно наголосити, що така процедура може бути застосована лише відносно тих кримінальних проваджень, які перебувають у провадженні одного й того самого прокурора, адже він у таких спосіб не може вирішувати долю доказів в інших кримінальних провадженнях.

Разом із тим при використанні саме зазначеного способу передачі матеріалів досудового розслідування необхідно брати до уваги таке. Буквальне тлумачення диспозиції ч. 3 ст. 217 КПК України передбачає можливість виділення одного або кількох кримінальних правопорушень в окреме провадження, якщо одна особа підозрюється в учиненні кількох кримінальних правопорушень або дві чи більше особи підозрюються в учиненні одного чи більше кримінальних правопорушень. Тобто виділити можна матеріали лише щодо того правопорушення, яке розслідується в кримінальному провадженні. Повертаючись до прикладу з розбійним нападом, описаного на початку статті, можемо зазначити таке: щоб із матеріалів кримінального провадження за ст. 187 КК України виділити матеріали щодо злочину, передбаченого ст. 263 КК України, потрібно спочатку об'єднати в одне провадження зазначені матеріали.

В іншому випадку постає ситуація, коли виділяються матеріали щодо кримінального правопорушення, яке відсутнє в провадженні, що є спірним рішенням. При цьому при використанні зазначеного способу необхідно обов'язково пам'ятати про строки досудового розслідування, передбачені ч. 7 ст. 217 КПК України, відповідно до яких днем початку досудового розслідування в провадженні, виділеному в окреме провадження, є день, коли розпочато розслідування, з якого виділено окремі матеріали, а в провадженні, у якому об'єднані матеріали кількох досудових розслідувань, – день початку розслідування того провадження, яке розпочалося раніше.

Висновки. Головний висновок, який необхідно зробити: чинне кримінальне процесуальне законодавство потребує змін у частині унормування процедури передачі матеріалів досудового розслідування між різними кримінальними провадженнями. Проте сьогодні, поки такі зміни не були внесені, можна використовувати ті способи, які представлені в статті, пам'ятаючи про їх сильні та слабкі сторони.

Список використаних джерел:

1. Ухвала слідчого судді Ковпаківського районного суду м. Сум від 28.11.2019, справа № 592/18005/19. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/86001422> (дата звернення: 27.12.2021).
2. Ухвала слідчого судді Кобеляцького районного суду Полтавської області від 17.03.2020, справа № 532/257/20. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/88247253> (дата звернення: 27.12.2021).
3. Ухвала слідчого судді Печерського районного суду міста Києва від 30.08.2019, справа № 757/45955/19-к. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/84502855> (дата звернення: 27.12.2021).

